



DARREN SHAN

DEMONATA – KNIHA OSMÁ

VLČÍ OSTROV

COO
BOO

COC
BOO



Figure 1. Scanning electron micrographs of (a) microcapsules with rough surfaces, (b) microcapsules with smooth surfaces, and (c) microcapsules with smooth surfaces and fine projections.

Darren Shan

VLČÍ OSTROV

COC
BOO



Přeložil Richard Podaný

Translation © Richard Podaný, 2013

Copyright © Darren Shan 2008

Cover illustration Mel Grant

ISBN 978-80-7447-414-9



Věnováno

Bas – ústřední ředitelce Shanova ostrova

ŘEV (Řád extrakce vnitřností) získávají:
Csilla a Gabor – Budapešťské bestie!

Hlavní laboratorní technička:
Stella Paskinsová

Správná správní rada:
Christopher Little a jeho beránci





STÍNOHRA

Vrhne se na mě pětihlavý démon s tělem obřího škvora. Vyskočím do výšky a vyšlu ochromující zaklínadlo. Démon ztuhne, zběsile se rozklepe, pak se zhroutí. Křehké nohy se bortí pod vahou příliš velikého trupu. Beranabus a Pecka k té bezmocné potvoře dojdou. Já jdu otráveně za nimi a potlačuju zívání. Zas jeden nudný den u nás v kanclu.

Jedna démonova hlava připomíná vránu, druhá supa, ostatní se nepodobají ničemu ze Země. Potvora otevře jeden ptačí zobák a z něj vytryskne hustá zelená tekutina. Beranabus se rychle uhne, ale slina zasáhne Pecku na pravé paži. Tkáně začnou bublat a rozpustí se až na kost. Víc našťvaně než od bolesti ucedí nadávku, za pomoci magie si tkáně spraví a všechnu škodu odstraní.

„Hodila by se nám tu pomoc,“ zavrčí Pecka, když si všimne, jak se za nimi loudám.

„To pochybuju,“ odfrknu si, ale přece jen se rozběhnu, to pro případ, že by démon byl odolnější, než jsme čekali. Nechci zklamat tým.

Švor vypustí na Beranaba další plivanec. Postarší kouzelník proti němu máchne rukou a slina se odrazí zpátky na démonovy hlavy. Netvor vykřikne překvapením a pak strašnou bolestí. Pecka už je zase zcela v pořádku a zmrazí kyselinový plivanec dřív, než se stačí prosmážit potvoře do mozků. Potřebujeme tuhle šeredu živou.

Skočím démonovi na záda. Krunýř mi pod chodidly klouže.



A smrdí hůř než tisíc zpocených podpaží. Ale v tomhle vesmíru to ještě nehraje ani místní přebor v nechutnosti. Před několika měsíci jsem bojoval s démonem ze zvratků. A jediný způsob, jak ho přemoct, bylo ty blitky nasát a zbavit ho síly. Mňam!

Tuhle profesní dráhu jsem si nevybral. Nepřečetl jsem si nábořový leták a neřekl si: „Hmm, pít démoní blití, bezva... to je to pravý pro mě!“ Prostě mě sem život dohnal. Jsem kouzelník, a když se s takovou mocí narodíte, jednoduše vás to zatáhne do války proti hordám Demonat. Vzpíral jsem se osudu dlouho, ale teď jsem se s ním už neochotně smířil a snažím se dělat svou práci co nejlíp.

Škvor se zatřeše, už překonal moje ochromující kouzlo. Pokusí se mě shodit, ale zapřel jsem se nohama pevně a teď jsem mu probořil krunýř pěstí. Vypouštím z prstů magické teplo. Démonem s praskáním projede elektrická rána. Potvor vykvikne a pak se pode mnou bezvládně svalí.

Beranabus a Pecka si stoupnou před tu supí hlavu a zahájí výslech. Já mu pořád trůním na zádech, ruku mám ponořenou do jeho slizkých tkání, až po loket jsem upatlaný zelenou krví a od smradu krčím nos.

„Co to je?“ řve Beranabus, mlátí do hlavy a pak ji chytne za zobák. „Jak se to jmenuje doopravdy? Odkud to je? Jakou to má moc? Co to má v plánu?“ Pak hlavu pustí a čeká na odpověď. Démon místo odpovědi jen skučí. Démonských jazyků jsou tisíce. Já nemluvím ani jedním, ale jsou zaklínadla, aby jim člověk rozuměl. Obyčejně se s tím neobtěžuju. Vím jistě, že tenhle démon toho o tom záhadném Stínovi neví o nic víc než ty stovky jiných, které jsme mučili v posledních kdovíkolika měsících, co jsme na téhle honbě za ničím.

Stín. Tak říkáme démonovi s obrovskou mocí. Je to veliká nestvůra, černá jako uhlí, jakoby sešitá z kusů menších stínů a vybavená stovkami chapadel. Beranabus si myslí, že to je ta největší hrozba, jaká před námi kdy stála. Lord Lítost – můj starý nepřítel – nám řekl, že Stín zničí svět. A když pán démonů předpoví něco takového, jen hlupák toho nedbá.

Pátráme po tom netvorovi už od doby, kdy jsme ho poprvé potkali. To bylo v jeskyni, tu noc, kdy jsem ztratil bratra, ale zachránil svět. Snažíme se o něm zjistit něco víc tím, že mučíme kreatury, jako je tenhle obří šváb. Víme, že Stín sebral vojsko démonů a slíbil jim nejen zničení lidstva, nýbrž i konec samotné smrti. Ale nevíme, kdo to je, odkud přišel ani jak přesně velkou má moc.

„Dávám ti poslední šanci,“ zavrčí Beranabus a poodejde od škvora na krok. „Řekni mi, co víš, nebo tě zabijeme.“

Démon vydá několik prskavých zvuků. Beranabus a Pecka pozorně naslouchají, já se drbu za krkem a znovu zazívám.

„Pořád ty stejný kec,“ procedí Pecka, když démon skončí.

„Pokud ovšem nelže,“ namítne Beranabus, ale ne zrovna s velkou nadějí.

Škvor propadne panice a honem něco brebentí.

„Ušetřit tě,“ zadumá se Beranabus, jako by ho to nikdy nenapadlo. „A proč?“

Další kvičení a prskání.

„No jak myslíš,“ prohlásí Beranabus po krátké odmlce. „Ale jestli něco zjistíš a nepovíš nám to...“ Nemusí větu dokončovat. V tomhle vesmíru hrůz se kouzelníka všichni děsí. I škvor dobře ví o spouště pekel, kterými ho můžeme prohnat.

Vytáhnu ruku z díry v krunýři a seskočím na zem. Tahle říše je dost šerá, na sytě nachovém nebi nemá slunce. Krajina kolem



nás se podobá poušti. Kouzlem si ztvrdím ruku a bodám jí do suché země, znovu a znovu, abych z ní dostal zelenou krev. Pecka mezitím otevře okno. Když skončím, projdeme do další zóny a hledáme další demony, ze kterých bychom mohli páčit informace o tom zlověstném, stále unikajícím Stínovi.



VNITŘNÍ TICHŮ

O šest démonů později odpočíváme na pustém asteroidu v nejtemnějších hlubinách vesmíru démonů a všechny nás chrání magická síla, která nám dodává vzduch a teplo. Beranabus vytvoří pár světelných koulí a namíří jejich paprsky dolů, aby nás kryly před zraky všech okolojdoucích. V tomhle univerzu nejste nikdy v bezpečí, ani v oblastech, kde není stopy po životě.

Tady nemusíte moc spát, jíst ani pít, ale hodí se, když si občas odpočinete a dobijete si baterie. Na tomhle místě jsem zatím nebyl, a tak se jdu projít; co kdyby tu bylo něco, co stojí za vidění. Od té doby, co jsem se přidal k Beranabovi, jsme zcestovali území démonů křížem krážem. Beranabus má strach, že nás Lord Lítost, nebo někdo jiný, kdo bojuje za Stína, sleduje, a tak musíme být stále v pohybu a doufat, že se držíme několik kroků před jakýmkoli pronásledovatelem.

Asteroid je přesně tak nezajímavý, jak jsem čekal, jen podobaná skála, dokonce ani žádné nezvyklé skalní formace. Když jsem sem přišel poprvé, myslel jsem si, že tenhle vesmír je úžasný. Fyzikální zákony se tu zónu od zóny liší. Už jsem viděl hory vznášející se nad mraky. Svět celý ze skla. Ocítl jsem se v útrobách obřích démonů. Drtil jsem miniaturní světy, zabíjel jsem dobře mířeným dupnutím patou miliardy bakteriálních démonů.

Takže je už těžké mě ohromit. Ta neustálá podivnost, mučení a vraždění vás otráví. Dny a démoni vám začnou splývat.



Nemůžete se neustále zastavovat a žasnout nad různými divy. Začnete je brát jako samozřejmost. Třeba uvidím démona velkého jako celé město a s tváří Mony Lisy. No a co. Jediné, na čem mi sejde, je jak ho zabít.

A už nemám ani strach. U prvních několika démonů, se kterými jsme bojovali, jsem se bál. Starý Grubbs Grady byl sraabák sraabácká, musel nasadit všechny síly, aby se nesebral a neutekl jako nějaká bezpáteřná nula. Ale i strach časem zeslábně. Už se nebojím smrti. Smířil jsem se s tím, že se to stane, a spíš dříve než později. Dokonce už ani neděkuju osudu, když se dostaneme z nějaké prudké bitvy.

Ale k bojům s nejistým výsledkem dochází jen vzácně. Většinou si vybíráme slabé a zbabělé demony. Do těch silnějších potvor se nepouštíme, spíš se zaměřujeme na spodinu tohoto vesmíru. Většinu z nich bych odkázal zdolat sám. Vždycky pracujeme jako tým, ale málokdy to je potřeba. Bojoval jsem s tisíci démonů, ale případy, kdy byl můj život v ohrožení, bych spočítal na prstech jedné ruky.

Bojovat s demony, zachraňovat svět, to zní úchvatně, ale vlastně to je těžká nuda. Kolikrát jsem se líp pobavil v pátek večer doma, když jsem se s Billem-I díval na nějaký výživný horor nebo zápasil se svým kamarádem Lochem.

Když se vrátím, Pecka si pohrává se svými neviditelnými světly. V Carcery Vale mu vypíchli oči. Myslel jsem si, že bude nado-smrti slepý, ale v tomto vesmíru se dají provádět kdejaké zá-zraky. Za použití magie si nakonec vytvořil nové oči. Hodně se podobají těm původním, jen ta modrá barva je o odstín tmavší a pořád mu v nich poblikávají různobarevné tečky.

Ty tečky, to jsou stíny skrytých barevných skvrn. Jestli tomu



dobře rozumím, vesmíry jsou jich plné. Když nějaký magik nebo démon otevře okno mezi říšemi, ta záhadná světla se shluknou a vytvoří trhlinu. Ale skvrny vidí jediné Pecka. A taky s nimi dokáže pomoci rukou pohybovat. Díky tomu umí otevírat okna rychleji než kterýkoli jiný člověk nebo démon. Beranabus měl strach, že až Peckovi vytvoří nové oči, už jimi nebude světla vidět, jenže jeho zrak se v tomhle ohledu naopak zlepšil. Vidí skvrny i tam, kde předtím neviděl žádné, jsou to drobná, mihotavá světýlka, která neustále mění tvar. S těmi nově objevenými ale neumí pohybovat. Takže tráví hodně času tím, že si s nimi hraje. A zatím nic.

Sednu si a dívám se, jak Pecka rukama kreslí do vzduchu. Pohled má zaostřený, výraz napjatý, jako kdyby byl pod hypnózou. Na čokoládově tmavé pokožce má pupínky husí kůže. Po plešaté hlavě mu stékají kapky potu, ale když se skulí do očí, mění se v páru. Když vypadá takhle, dost mě děsí. Nevypadá jako člověk.

A on samozřejmě není úplně člověk. Stejně jako já. Jsme živí hostitelé prastaré zbraně jménem Kah-gaš, což nás odlišuje od ostatních zástupců našeho druhu. Společně s Bec – dívkou z dávné minulosti, která se vrátila k životu – máme schopnost obracet tok času a taky, pokud se dá věřit starým bájím, zničit jakýkoli vesmír. Boží!

O tom, že je Kah-Gaš ve mně, vím neustále. Je to oddělená část mého já, bez přestání mi víří někde pod kůží a pod povrchem myšlenek. Dřív ke mně někdy mluvil, ale od té noci v jeskyni mi neřekl nic. Často se ho snažím na něco ptát, zjistit víc o tom, jakou má moc a jaké má záměry. Ale Kah-gaš udržuje mlčení. Ať říkám, co říkám, na nic neodpovídá.

Možná bysme dokázali odhalit jeho tajemství, kdybychom





mohli pracovat jako tým s Peckou a s Bec. Ale Beranabus se bojí dát nás dohromady. Když se to stalo poprvé, nedokázali jsme Kah-gaš ovládat. Jednal si podle svého. Tenkrát to dopadlo v náš prospěch, ale starý čaroděj se bojí, že příště by to klidně mohlo skončit opačně. Strávil přes tisíc let pátráním po rozptýlených dílech Kah-gaše, ale teď, kdy je dal dohromady, bojí se tu absolutní ničivou zbraň odzkoušet.

Po hlasu Kah-gaše se mi stýská. Když tu byl, nikdy jsem nezažil skutečnou samotu – zato teď jí zažívám fůru. Schází mi můj nevlastní bratr Bill-I, kterého mi navzdýcky vzali tu noc v jeskyni. Stýská se mi po škole, po kamarádech, po Lochově sestře Reni. Schází mi celý svět, život, jaký býval, televize, muzika – dokonce i počasí!

Ale nejvíc se mi stýská po Dervishovi. Co můj skutečný otec zemřel, strýc mi ho nahrazoval. Svým zvláštním způsobem ho mám rád víc než rodiče. Ty jsem bral jako samozřejmost a prostě jsem předpokládal, že tu budou vždycky. Věděl jsem, že jednou zemřou, ale myslel jsem si, že to přijde až za spoustu let, až budou staří. A po té dost drsné lekci jsem se prostě snažil si co nejvíc užít každý den s Dervishem a každý večer jsem šel na kutě a děkoval, že je pořád naživu a se mnou.

Dervishovi bych mohl vyprávět o démonech, o té nudě, o osamělosti. Zdvořile by si mě vyslechl, pak by utrousil nějakou suchou kousavou poznámku – a všechno by se zdálo být v pořádku. Kdybych si mohl mezi bitvami pokecat s Dervishem, čas by se tolik nevěkl.

Říkám si, co asi dělá, jak se mu beze mě vede, kolik času v našem světě uteklo. V tomhle vesmíru totiž čas funguje jinak. Podle toho, kde jste, může ubíhat pomaleji nebo rychleji než na Zemi. Pecka mi řekl, že když sem přišel s Beranabem po-

prvé, myslel si, že tu strávili jenom pár týdnů, ale když se vrátil domů, zjistil, že uteklo sedm let.

Snažili jsme se držet jen v zónách, kde čas utíká stejným tempem jako na Zemi, takže bychom byli s to rychle zareagovat, kdyby došlo k velkému vpádu nebo kdyby se Bec dostala do potíží. Ale Beranabus už stárne a plete se mu to v hlavě. Myslím, že kdyby se neobjevil Stín, po tom boji v jeskyni by se někam odšoural a dožil by poslední roky v klidu a pokoji. Pecka mu naprosto důvěřuje, ale mě by moc nepřekvapilo, kdybysme se vrátili na Zemi a zjistili, že uběhlo sto let a že všichni, co jsme znali, dávno čuchají ke kytíčkám zespoda.

A Beranabus najednou, jako kdyby reagoval na moje myšlenky, zasténá a převalí se na záda. Zamrká do tmy, pak se mu zase víčka zavřou a on usne. Dlouhé rozčuchané vlasy má už skoro úplně šedivé. Starý oblek má na mnoha místech rozedraný a s fleky v různých barvách démoní krve. Kytka v horní knoflíkové dírcce saka, kterou nosí na počest Bec, je zvadlá a přišla o většinu okvětních plátků. Kůži má vrásčitou, samá skvrna a špína. Jeho nehty vypadají spíš jako špinavé rozeklané spáry. Jen ruce má čisté a pečlivě pěstěné jako vždycky.

Pecka zklamaně vyrazí nadávku.

„Pořád pech?“ zeptám se.

„Ani se k nim nedokážu přiblížit,“ vyrazí. „Vždycky přede mnou bleskově uklouznou. Moc rád bych věděl, co jsou zač. Příšerně mě štvou, potvory.“

„Třeba to je jenom iluze,“ nadhodím. „Imaginární světelné skvrny. Výsledek špatného propojení mezi tvýma novýma očima a mozkiem.“

„Kdepak,“ zavrčí Pecka. „Jsou skutečný, to vím jistě. Jenom nevím, co jsou zač...“

Zase s nimi začne šudlat. Potřeboval by zlepšit náladu. To nemůže prospět zdraví, že vyplývá skoro všechn čas na bandu světylek, co ani nemusí doopravdy existovat. I když ne že bych já toho dělal o moc víc, když máme chvíli klidu. Škoda že nemám počítač, televizi, CD přehrávač. Sakra, dokonce i knížku bych si přečetl – tak bídne na tom jsem!

Přemýšlím, že bych Pecku požádal, ať otevře okno zpátky na Zemi, abych tam mohl na chvíli zaskočit a přinést si sem něco, co by mě rozptýlilo, ale vtom se Beranabus znovu pohne a probudí se.

„Spal jsem dlouho?“ chce vědět.

„Pár minut.“

Zamračí se. „Myslel jsem si, že to trvalo hodiny. To je ta potíž s tímhle prokletým vesmírem – jeden se tu rádně neprosplí.“

Vstane a protáhne se. Rozhlédne se těma drobnýma modrošedýma očima a zívne. To je tak asi jediná možnost se přesvědčit, že má ústa. Většinou je totiž schovává pod hustým vousem. Když jsme cestovali časem, spálilo nám to všechny chlupy na těle, i vousy, ale všechno už zase dorostlo. Myslím, že bez vousů vypadal líp, ale on je nosí rád. Já jsem si vypěstoval zrzavé vlasy taky do původní podoby. Asi se zkrátka všichni držíme toho, na co jsme zvyklí.

„Myslím, že bysme asi měli...“ začne kouzelník.

„Ticho!“ vybfne Pecka a nakloní hlavu ke straně. Tohle je u něj nový zlozvyk. Poslední dobou nás okřikl několikrát. Tvrdí, že slyší nějaké tlumené šeptání, náznaky hlasů, které vycházejí z těch nových světelných skvrn.

Uběhne pár minut. Pecka pozorně naslouchá, my s Beranabem ani nedutáme. Konečně se Pecka uvolní a zavrtí hlavou.

„Rozeznal jsi něco?“ zeptá se ho Beranabus.



„Ne,“ vzdychne si Pecka. „Ani nevím jistě, jestli to je nějaká řeč. Možná to je jenom šum.“

„Anebo možná začínáš cvokatět,“ prohodím.

„Možná,“ připustí on.

„Dělal jsem si legraci,“ povím mu.

„Já ne,“ odpoví.

„Hm, ať je to, jak je to, může to počkat,“ rozhodne Beranabus.

„Už jsme si odpočali dost. Otevři další okno, najdeme si zase pár démonů.“

Pecka si vzdychne, pak se soustředí. Vzhůru k další rundě výslechů a mučení.

ZÁCHRANA

Pronásledujeme stádo vyděšených ovčích démonů. Každý z nich má na těle stovky maličkých huňatých hlaviček. Nemají oči ani uši, jen veliké tlamy plné ostrých démonských zubů. To abych tě lépe snědla, děvenko.

Beranabus si myslí, že by tyhle ovce mohly něco vědět o Stínovi. Silnější démoni tyhle slabší potvory loví. Doufá, že pokud někdo ze Stínova vojska v poslední době jejich stádo napadl, třeba se doslechly něco užitečného. Je to dost přitažené za vlasy, ale Beranabus to celý život zkouší s opravdu odvážnými hypotézami.

Blížíme se ke zběsile prchajícím démonům, ale Pecka se najednou zastaví a zadívá se na místo kousek od sebe.

„Dělej!“ vykřikne Beranabus. „Teď se nezastavuj. Musíme...“

„Otevírá se okno,“ oznámí Pecka – a kouzelník okamžitě ztratí zájem o cokoli jiného.

„Začni otevírat vlastní okno,“ vyštěkne a stoupne si před něj, aby ho chránil před čímkoli, co oknem projde. Já se postavím vedle starého kouzelníka a poprvé za dlouhatánskou dobu mi zase srdce tlučé až v krku.

Beranabus už čerpá ze vzduchu magii, ale Pecka se najednou ozve. „Počkat, to není démon.“ Prohlíží si pro nás neviditelná světla a pak se usměje. „Máme společnost.“

Chvilku nato se utvoří tlumeně oranžové okno a z něj vyjde Učedník jménem Žralok, za kterým rychle projde i Dervishova stará přítelkyně Meera Flameová.



„Žraloku!“ vybafne Pecka nadšeně.

„Meero,“ vyrazím já ještě nadšeněji než on.

Beranabus si ty dva podezířavě prohlédne.

Meera mě obejmě a já ji sevřu a zvednu nad zem. Oba se smějeme. Ona mě políbí na tváře. „Ty jsi ale vyrostl!“ povykne.

„Nespíš už máš dva metry... a půl!“

„Skoro,“ chechtám se, vrátím ji na zem a směju se od ucha k uchu. Meera u nás kdysi často bydlívala a před pár lety mi pomáhala starat se o Dervishe, když byl ochrnutý. Když jsem byl mladší, byl jsem do ní hrozně zakoukaný. No kruci, když se tak na ni podívám, jak vypadá ve vypasovaných kožených kalhotách a bundě, dojde mi, že to trvá pořád. Hm, je pro mě trochu starší, ale není to na ní poznat. Kdyby tak měla slabost pro mladší kluky!

Pecka a Žralok si třesou rukama a mluví oba najednou. Ještě nikdy jsem neviděl Pecku takhle rozjařeného. Žralok má na sobě maskáče a vypadá stejně jako vždycky.

„Ahoj Žraloku,“ pozdravím bývalého vojáka.

Zamračí se na mě. „My se známe?“

„Grubbs Grady. Přece...“ nedořeknu. Sice už jsem Žraloka dvakrát potkal, ale jednou to bylo ve snu a podruhé v budoucnosti, kterou jsme odvrátili. Takže pro něj jsem cizí člověk. Bude jednodušší nevyprávět mu o našich předchozích setkáních, a zvláště o tom, že napodruhé jsem se musel dívat, jak ho démoni rvou na kusy.

„Vyprávěl mi o tobě Dervish,“ zalžu. „Já jsem Grubbs, jeho synovec.“

Žralok přikývne. „Jo, seš trochu po něm. Jenom máš víc vlasů. A jsi taky o hodně větší – čím tě Beranabus krmil?“

„Dost toho klábosení,“ vybafne na nás kouzelník. „Co se stalo?“





A jakmile to řekne, nálada se změní. Žralok i Meera se hned přestanou usmívat.

„Napadli nás,“ odpoví Meera. „Byla jsem u Dervishe doma a...“

„Byl to Lord Lítost?“ vyštěkne Beranabus. „A co Bec, je v pořádku?“

„Nic se jí nestalo,“ odpoví Žralok.

„Ale Dervish...“ dodá Meera a znepokojeně po mně loupne pohledem.

Sevrě se mi srdce. To ne! Dervish ne! Ztratit rodiče, Gret a Billa-I bylo úděsné. Dervish je to jediné, co mi zbylo. Kdyby zemřel i on, nevím, jestli bych to dokázal táhnout dál.

„Když jsme odcházeli, byl naživu,“ řekne Žralok.

„Ale byl na tom mizerně,“ vzdychne si Meera. „Měl infarkt.“

„Musíme se vrátit,“ vypísknu a už se otáčím k oknu.

Žralok se natáhne a zadrží mě. Sklouznu pohledem k písmenům přezdívký, co má vytetovaná na kloubech prstů, a k žraločí hlavě mezi palcem a ukazováčkem. „Počkej. Nepřišli jsme sem přímo. Tohle vede do jinýho světa démonů.“

„A kromě toho,“ dodá Pecka, „pokud jsou v jeho domě pořád démoni...“

„Nezaútočili na nás démoni,“ vysvětlí Meera. „Byli to...“ Upře na mě oči a nejspíš se zakaboní. „Vlkodlaci.“

Třeštíme na ni oči. A pak, bez jakékoli debaty, se Pecka sebere a máchá rukama, až vypadají rozmazaně; otevírá okno zpátky do vesmíru lidí.

První přejde Beranabus. Já hned za ním. Ocitnu se na chodbě nemocnice. Asi v oddělení pro novorozence. Bec leží kousek od nás na podlaze. Jsou tu dva démoni. Jeden vypadá jako

mravenečník, ale má několik čumáků. Ten druhý připomíná nějakého ještěra. Beranabus je osloví krutě zdvořilým tónem; vždycky svou malou Bec zarputile chránil.

„Jak to s tou snadnou kořistí vypadá teď?“ prohodí kouzelník. Pecka, Žralok a Meera už prošli za námi. Démoni se místo odpovědi seberou a prchají. Pecka a Učedníci se vrhnou za nimi.

„Co Dervish?“ vyjedu na Bec. Myslím jen na strýce, můžu leda nakašlat na démony, na nemluvnata nebo na cokoli jiného...

„Je tam vzadu,“ zasupí Bec a ukáže do chodby. „Honem. Bojuje s démonem. Nevím, jak...“

Rozběhnu se jako vítr, dlouhými skoky, a chystám se na nejhorší. Cestou nahlížím do všech pokojů. V některých se bojovalo a umíralo, ale Dervish nikde. Zastavím se u dveří na pohled prázdného pokoje. Už se chci hnát dál, když tu uvnitř něco hekne.

Vejdu a vlevo uvidím Dervishe, napůl schovaného za převrácenou postelí. Démon je až u něj, vypadá jako obrovský hmyzák se zlatavým krunýřem. Seká mu po obličejí, se skřípáním rozevívá a zavírá kusadla. V mžiku jsem u něj. Sevřu pěst a jednou ranou mu rozdrtím krunýř. Vyjekne a otočí se proti mně, ale naplním mu vnitřnosti ohněm a on s řevem zemře. Když vím jistě, že je po něm, odstrčím ho a sehnu se ke svému strýci. Vypadá vylekaně a má kalný zrak. Ochable se po mně rozežene. Nepoznává mě. Nemůže zaostřit.

„Hej, plešouně,“ uchechtnu se. „To je to s tebou sakra mizerný, když nedokážeš rozmáčknot ani pitomýho švába.“

Uklidní se a zadívá se na mě. A tvář se mu rozzárí tak, že bych se málem rozbřečel.

„Grubbsi!“ vykřikne a vrhne se mi kolem krku.

„Jen mi tu tolik nebul,“ utrousím mu do ramene, ale sám přemáhám vzlyky.

Dervish se ode mě odtáhne, užasle mi sáhne na obličej a pak mi řekne přesně tím jízlivým tónem, na který si tak dobře vzpomínám: „Mohls mi aspoň poslat čumkartu, když jsi byl pryč tak dlouho.“

„Nebyly tam pošty,“ odseknu a zaculíme se na sebe.

Učedníci čistí nemocnici od všech démonů a já čekám. Měl bych jim pomáhat, ale tohle bude asi jediná chvilka, kdy budu s Dervishem o samotě. Když se do něčeho vloží Beranabus, nějak to pak má sklon se rychle vyvíjet. Jakmile dorazí poslední démona, začne se mluvit o útoku vlkodlaků a nezbude čas, abychom si se strýcem pokecali. Věnoval jsem Beranabovi a jeho pátrání pořádný kus života. Snad mám právo si chvilku pohovět.

„Já ti říkal, že zdravá výživa je na nic,“ popíchnu Dervishe a dlobnu ho do žeber (ale jemně, protože je pobledlý a zbitý, jako když smícháte krev se žmolkovitou ovesnou kaší). „Říkal jsi mi, ať si hlídám dietu. A kdo dostal infarkt první, ha?“

„Nelogický jako vždycky,“ zamračí se strýc. „Myslel jsem si, že za tu dobu dospěješ, ale jak je vidět, ani omylem.“

„Ale vážně. Jak ses měl?“ zeptám se.

„Myslíš kromě toho infarktu?“

„Jo.“

Pokrčí rameny, vypadá starší, než bych považoval za možné.

„Asi brzy pomažu za Billym do věčných lovišť.“

Strnu. „To neříkej. Ani žertem ne.“

„Já nežertuju,“ vzdychne si. „Beranabus mi dal jeden jediný úkol. Abych střežil vstup do jeskyně. A já jsem to zpackal.

Řekl jsem Billyho mámě, že se o něj postarám, a jak to dopadlo? Vzal jsem si tě k době a nasliboval jsem ti, že u mě budeš v bezpečí, ale...

„Byl jsem u tebe v bezpečí.“

„Jo, fakt skvěle jsem tě ohlídal. Lord Lítost a jeho fámulové se k tobě přese mě vůbec nedostali, no ne?“

„To nebyla tvoje vina,“ namítnu vážně. „Udělal jsi, co se dalo. Pro mě, i pro Billa-I.“

„Tak proč on je po smrti a proč ty ses mi ztratil?“ zaskučí.

„Protože celý náš svět je v obležení. A život magika i mága stojí za prd – tos mě ty sám učil. Když se s tím zapleteme, začnou se nám stávat příšerné věci, ale kdybysme nebojovali, dopadne to ještě hůř. Nic z toho není naše vina, stejně jako za to nemůže měsíc nebo hvězdy.“

Dervish pomalu přikývne, ale pak nakrčí jedno obočí. *„Měsíc, nebo hvězdy?“*

„Jo, když musím něco vysvětlovat lítostivým prostáčkům, vždycky dostávám záchvaty poezie.“

Zasmějeme se. Tohle mám na našem vztahu nejradši – čím víc si nadáváme a urážíme se, tím jsme spokojenější. Přemýšlím, co bych mu ještě pověděl nechutného nebo urážlivého, když tu se objeví Beranabus. Utírá si ruce do plenek.

„Pořád náživu?“ zeptá se Dervishe.

„Tak tak.“

„Tady jsme skončili. Jde se.“

To není fér. Strávili jsme spolu jenom pár minut. Rád bych se Dervishe vyptal na Bec, jak spolu vycházeli. Jak vysvětlil soušedům, že zmizel Bill-I. Jak se mají moji kamarádi. Rád bych si postěžoval na život s Beranabem a pochlubil se vším, co jsem dokázal.



Jenže to jsou samá dětinská a sobecká přání. Jsme v porodnickém oddělení nemocnice. Už jsem viděl několik rozervaných mrtvol – sestry, matky, děti. Po celém špitále se jich nejspíš válí spousta dalších. Kdybych si tváří v tvář tak strašné tragédii s brekem stěžoval, že jsem si dost nepopovídal se strýcem, byl bych ten nejpopovrchnější trouba na světě.

„Kam jdeme?“ zeptám se.

„Na střechu,“ odpoví kouzelník. „Než vyrazíme, musíme probrat situaci. Je to složitější, než jsem si myslel. Bec říká, že ty démony, kteří tady zaútočili, vedla Juni Swanová.“ Nevěřicně se na něj zadívám, pak se křikem začnu vyptávat. „Teď ne!“ zastaví mě. „Promluvíme si o tom na střeše.“

„Myslím, že tak daleko ani nedojdu,“ řekne Dervish.

Beranabus něco zadrmolí – zní to jako „Ti zatracení Gradyové!“ – a pak Dervishe zvedne.

„Můžu ho nést já,“ nabídnu se honem.

„Ne,“ hekne kouzelník. „Ty dávej pozor, jestli jsme tu nepřehlédli nějakého démona.“

Urovná si Dervishe na zádech a vyrazí do schodů. Já jdu metr za ním a po celou tu cestu po zakrvácených schodech až na střechu šmejdím očima a pátrám po démonech.



NOVÉ POSLÁNÍ

Jdeme do schodů, a vtom ke mně začne šeptat hlas Kah-gaše; prolomil měsíce trvající mlčení tak náhle, že ve mně hrkne.
Můžeš se spojit s ostatními.

Zastavím se, ohromilo mě, jak náhle a nečekaně se znovu ozval. Pak mě ale napadne, že kdybych to řekl Beranabovi, mohl by taky shodit Dervishe na zem a začít se na Kah-gaše dychtivě vyptávat, a tak jdu dál jakoby nic a oslovím ho v duchu: „Jak to myslíš?“

Copak ty neslyšíš, jak tě magie v Bec a v Peckovi volá?

Už od chvíle, kdy jsme prošli oknem, cítím zvláštní mravenčení. Připsal jsem to tomu, že tady jsou ve vzduchu nějaké dráždivé chemikálie – o vesmíru démonů se, kdyby nic jiného, dá říct, že tam není žádné průmyslové znečištění. Takže jsem si zvykl na atmosféru bez exhalací. Ale když mi Kah-gaš napověděl, dojde mi, že to mravenčení je nějaká síla uvnitř mě, která mě nutká, abych se spojil s Bec a s Peckou.

„Co se bude dít, když se dáme dohromady?“ zeptám se.

Zázraky.

„Nemohl bys to trochu upřesnit?“

Nemohl, odpoví drze. Nevím jistě, jestli je Kah-gaš nějaký parazit, který mě vysává, anebo jestli je do mě včleněný, jestli je mojí součástí stejně jako srdce, případně mozek. Přesně tenhle chytrácký tón jsem totiž sám použil kdovíkolikrát.

Mám strach dovolit znovu svému dílu Kah-gaše, aby se spojil s ostatními. Co provede, když mu dá volnost? Můžu mu věřit?



Ty jsi ovládací prvek, řekne hlas. Je to vůbec poprvé, co mi o sobě cokoli pověděl. S mou pomocí dokážeš díly sjednotit a rozpoutat svou plnou sílu.

„Ale... dokážeme pak zbraň ovládat, aby dělala, co chceme?“ naléhám.

Do jisté míry, odpoví hlas tajnostkářsky.

„A to jako znamená co?“ zavrčím, ale odpověď nepřijde. „Haló? Jsi pořád tam?“

Spoj nás, ozve se netrpělivě. Rozpoutej mě. Staň se Kah-gašem.

„Když nevím, co to pro mě znamená? Ani omylem, sakra!“ odfrknu si.

Zbabělče, řekne pohrdavě Kah-gaš a pak zmlkne. A já cítím, jak to mravenčení ustává. Jdu dál do schodů, dumám nad tím, co hlas řekl, a přemítám, co by se dělo, kdybych mu vyhověl.

Na střeše. Další Učedníci, Šarmilu Mukerdžiovou, vážně zranila Juni. Přišla o nohy od stehén dolů. Beranabus se dá do práce na pahýlech, magií zastaví krváčení a sešije rány. Ztratila vědomí. Připadá mi, že se z toho asi už nedostane.

Dervish odpočívá na nemocničním vozíku. Meera sedí vedle něj. Žralok hlídá dveře na střechu, aby nám sem nevlezli žádní zvědaví lidé. My ostatní se shlukneme kolem Bec a posloucháme její vyprávění.

Povídá nám o Juni Swanové, která kdovíjak ožila a sídlí v nějaké otřesné napodobenině těla, podobné rakovinnému bujení. Bec tvrdí, že Juni je šílená, ale má větší moc než předtím. Dervish ji smetl ze střechy, ale jen proto, že ji překvapil, když se probral z kómatu, ve kterém byl od té srdeční příhody. Chtěl bych se za ní vydat a dorazit ji, ale Bec umí dobře vycítit, kde



který člověk nebo démon je, a tvrdí, že Juni už uprchla. Pomsta bude muset počkat na jindy.

Myslel jsem si, že mi v přítomnosti Bec bude trapně, že mi bude moc připomínat Billa-I a já z toho budu rozčilený. Když zemřel, obsadila totiž jeho mrtvé tělo, vrátila se mezi živé a pak všechny tkáně přetvořila do své někdejší podoby. V podstatě mu to tělo ukradla. Jenže z mého nevlastního bratra v ní nezbylo nic, jen sem tam nějaké slovo nebo gesto. Nedělá mi ani ty nejmenší potíže brát ji jako samostatnou osobu, která má stejné právo na existenci jako kterákoli jiná.

Bec mluví spěšně, dopodrobna líčí, jak vlkodlaci napadli náš dům v Carcery Vale a pomáhali jim lidé s puškami. Vykládá nám, jak zjistila, že když se někoho dotkne, umí pohlcovat jeho vzpomínky. A tak když zápolila s jedním vlkodlakem, dozvěděla se, že to byl chlapec z rodu Gradyů, kterého předali Beránkům k popravě. Jenomže Beránci, organizace katů, které jsme si zřídili k tomu, aby odstraňovali dospívající děti postižené lykantropií, ho nezabili. Nechali ho žít a nějak přišli na to, jak jeho i další vlkodlaky používat jako cvičené zabijáky.

„Víš jistě, že ten útok v Carcery Vale naplánovali Beránci?“ zeptám se.

„Jistě to vědět nemůžu,“ připustí. „Žádné lidi jsme neviděli. Šarmila se do Beránků chtěla pustit, jakmile byl Dervish v bezpečí, ale rozhodli jsme se počkat, až to probereme s vámi. Vlkodlaky na nás mohla poštvat nějaká jiná skupina...“

„Ale určitě to byli lidi, co je už v mládí odevzdali Beránkům?“ naléhám. Pokud v tom má jisto, dostáváme tím známého nepřítele, na kterého se můžeme zaměřit. Pokud se ale plete, nerad bych marnil čas a štvál se za nějakou protivnou, ale jinak neškodnou skupinou lidí.





„Ano,“ přikývne Bec. „Přinejmenším ten jeden, kterého jsem se dotkla. U ostatních to nevím.“

„Muselo to tak být,“ ucedím. „Nikdy jsem neslyšel o tom, že by vlčí kletba postihla kohokoli mimo náš rod. Ale proč?“ Podívám se po Dervishovi. „Ty jsi udělal něco, co nešlo Prae Athimové pod nos?“ To je hlavní šéfka Beránků. A s Dervishem se v hodně věcech mírně řečeno neshodnou.

„Od té doby, co nás navštívila tehdy před Massagre, jsem ji neviděl,“ odpoví a tváří se nechápavě. „A i když si toho o ní moc dobrého nemyslím, musím konstatovat, že tohle není její styl. Pochopil bych to, kdyby po něčem šli – například kdyby chtěli zajmout tebe, aby tě mohli pitvat a pokusit se najít léčbu na lykantropii. Ale z tohohle nemohli získat nic. Ti, kdo vypustili vlkodlaky, nás chtěli jen zabít. A Beránci se nevěnují takovému bezmyšlenkovitému vraždění ve velkém.“

„Ale když to nebyli Beránci, kdo to byl?“ zeptá se Pecka.

„Myslím, že za těmi útoky stál Lord Lítost,“ ozve se Bec. „Nejspíš mu došlo, že jsem součástí Kah-gaše, a chtěl se zbavit hrozby, kterou pro něj představuji, anebo prostě jen chtěl z pomsty zabít Dervishe a mě. To, že dnešní útok vedla Juni Swanová, mě víc než co jiného utvrzuje v tom, že vlkodlaky poslal on. To nemůže být shoda okolností.“

„Juni Swanová,“ zopakuje po ní Beranabus s tím provinilým výrazem, který se mu na tváři objeví pokaždé, když o své bývalé pomocníci mluví. „Nikdy by mě nenapadlo, že se chudinka Nada změní v tak ohavnou obludu. Nechápu, jak přežila. Tvůj duch si i po smrti vedl zdatně, jenže ty jsi součástí Kah-gaše. Juni ne. Lord Lítost musel těsně před smrtí nějak oddělit její duši od těla. Proto na útěku odnesl i její mrtvolu. Stejně ale nechápu, jak to udělal...“

Chvilí o tom dumá a pak ucedí nadávku. „Ale na tom nesejde. Můžeme si s tím lámat hlavu jindy. Máš pravdu, vlkodlaky určitě poslal Lord Lítost. Zajistil jsem Carcery Vale zaklínadly, aby tam nikdo nemohl projít, ovšem s výjimkou tajného sklepa, ale každý démon, který by prošel do něj, by se z něj nikam dál nedostal. I kdyby přišel na to, jak kouzla obejít, nechtělo by se mu podstoupit přímý střet. Kdyby otevřel okno, vzduch by se prosytil magií. Ty a Dervish byste se na ni mohli napojit. A v jeskyni jste měli obrovskou moc, v některých ohledech snad větší než on. Nejspíš si usmyslel, že lidé a vlkodlaci budou mít lepší šanci vás zabít. Tím se ale nevysvětluje, proč Beránci souhlasili, že mu pomůžou. Anebo pokud to byl někdo jiný, jak se ten někdo dostal k vlkodlakům.“

„Třeba s nimi uzavřel dohodu,“ nadhodí Dervish. „Třeba jim slíbil lék na lykantropii, pokud mu pomůžou zabít Bec a mě.“

„Copak by na takovou nabídku kývli?“ zeptá se Beranabus.

„Možná ano.“

„Dcera Prae Athimové se proměnila ve vlkodlaka,“ ozvu se tiše a vzpomínám na svoje setkání s vůdkyní Beránků a na její ledové oči. „A pořád žije. Když jde o nejbližší příbuzné, lidi jsou s to zajít do kdekjakých šílených extrémů.“ Loupnu očima po Dervishovi.

„Znepokojivá záhada,“ odfrkne si Beranabus. „Ale nemůžeme na ni dál plýtvat časem. Máme na starosti významnější věci, v neposlední řadě zdraví Dervishe a slečny Mukerdžíové. Oba brzy zemřou, pokud je nedostaneme do vesmíru démonů. Otevři okno, Pecko.“

Pecka se dychtivě dá do práce. Oči mu zatím drží, ale to nepotrvá věčně. S náhradními díly pro tělo, které si opatříte ve vesmíru démonů, je ta potíž, že v tomhle světě dlouho nevydrží.

Kdyby tu Pecka zůstal moc dlouho, bude zase slepý jako krtek a místo očí bude mít hnusné vydlabané důlky.

„Nikam nejdu,“ namítne Dervish.

„Tady zůstat nemůžeš,“ odsekne Beranabus rychle a vztekle.

„Musím. Napadli mě... můj domov... moje přátele. Nemůžu to nechat jen tak. Musím je pronásledovat. Zjistit, proč to udělali. Domoct se pomsty.“

„Jindy,“ odfrkne si Beranabus.

„Ne, hned teď,“ zavrcí Dervish. Sleze z vozíku a div se nezhroutí. Meera ho chytí a obejmě. On se na ni usměje a pak se zamračí na Beranaba. Možná je na pokraji smrti, ale bojového ducha mu to vůbec nevzalo.

„Docela by nám pomohlo to objasnit,“ hájí ho Meera klidně.

„Ten útok na Dervise a na Bec mohl být zkouška. Mohli by se chystat vypustit vlkodlaky i na další Učedníky.“

„To není můj problém,“ odsekne kouzelník bezcitně. Nikdy se o svoje pomocníky moc nestaral a vždycky zdůrazňoval, že oni oslovili jeho a sami se rozhodli jej následovat – on je nenavrhoval.

„Došlo k výraznému nárůstu přechodů do našeho světa,“ oznámí Meera a to mě znepokojí. „V posledních měsících až na pětinasobek nebo i šestinasobek. Učedníci se rozběhli všude po světě a snaží se s tím něco dělat. Pokud by některé z nich zabili vlkodlaci nebo najatí vrazi, zemřely by tisíce nevinných lidí.“

„A navíc by to mohlo souviset,“ přidá se Pecka, ale pak se odmlčí.

„Souviset s čím?“ zeptá se Bec, ale Beranabus to odbude mávnutím rukou. Mračí se a čeká, kdy se do toho jeho pomocník zase pustí.



„Mohla by to být součást Stínova plánu,“ rozvádí to Pecka. „Třeba se snaží vytvořit spousty oken, aby jeho vojsko démonů mohlo přejít najednou. Pak bysme potřebovali Učedníky – nemůžeme být všude a všechny je zadržet.“

„Možná,“ odpoví Beranabus neochotně. „Ale tím se nemění nic na tom, že když tu Dervishe necháme, přežije tak pět minut.“

„To půjde,“ zavrčí Dervish.

„Nepůjde,“ zpraží ho Beranabus. „Tvoje srdce je na cáry. V několika dnech zemřeš... a to není jen dohad,“ dodá, když Dervish vypadá na to, že se chce hádat. „Navíc bys toho po celou tu dobu moc nedokázal, leda tak sípat a tisknout si ruce na prsa.“

Dervish na něj upře oči. Hodně jím to otrásl. I já jsem se zhroutil. „Je to vážně tak zlé?“ zachraptí můj strýc.

Beranabus přikývne – a mně je jasné, že ho potěšilo, jak Dervishe trochu srovnal do latě. Nemá rád, když někdo zpochybňuje jeho autoritu. „Ve vesmíru plném magie můžeš přežít. Tady jsi chodící mrtvola.“

„No tak tam s ním honem vypadněte,“ pospíším si, „a tady zůstanu já.“

„Zase vy dva,“ zaskučí Beranabus. „Co jsem jen provedl, že mě bohové trestají takovými dvěma paličáky?“

„Náhodou je to logický,“ pronesu klidně. „Pokud ty útoky spískal Lord Lítost jen proto, aby se pomstil, není to podstatný. Zato pokud je za tím Stín, musíme to objasnit. Můžu uhodit na Beránky a zjistit, jestli mají nějaké spolky s pánem démonů, a pokud ano, tak jim to zarazit.“

„Stín, to je ten tvor, co jsme ho viděli v jeskyni?“ zeptá se Bec.

„Tak jest,“ přikývne Beranabus. „Moc jsme toho o něm nezjistili, snad jen že sebral vojsko démonů a ze všech sil se snaží



vrhnout je do našeho světa.“ Prohlíží si mě a mračí se. Nechce přiznat, že mám pravdu, ale podle toho, jak se kaboní, je mi jasné, že to ví.

„Provedl bys to sám?“ zeptá se skepticky.

„Ne, potřebuju pomoc.“ Rozhlédnu se. Žralok, to je jasná volba. Tady dokážu čerpat hodně magie, ale jsou chvíle, kdy se vyplatí mít po boku takového hromotluka. A k tomu budu potřebovat někoho chytrého – nejsem zrovna velká bedna. „Žraloka a Meeru,“ řeknu a doufám, že to zní autoritativně. Žralok mě neslyší, ale kupodivu Meera odpoví záporně.

„Já chci zůstat s Dervishem,“ namítne.

„Nic se mu nestane,“ řeknu jí a snažím se, aby to znělo sebevědomě. Nechci, aby věděli, jak hrozně jsem nervózní. Na podobné akci jsem ještě nikdy nebyl. „Beranabus a Bec se o něj postarají. Leda byste tu se mnou chtěli nechat Bec?“ zeptám se kouzelníka.

„Ne,“ zafuní on, jak se dalo čekat. „Pokud tu zůstáváš, беру ji s sebou místo tebe.“

„Tak jděte,“ prohlásím. „Snažte se zjistit pravdu na tamté straně. Já se budu tady snažit o totéž. Jestli zjistím, že mezi pánem démonů a Beránky není žádné spojení, vrátím se. Pokud přijdu na to, že dělali pro něj, udělám z nich krvavou kaši.“

Pecka něco zabručí a pod rukama se mu otevře zelené okno. „Musíme se rozhodnout,“ oznámí Beranabovi. Podívám se na kouzelníka a pak na Meeru. Není nadšená, ale už nic nenamítá.

„Tak dobrá,“ utrhne se čaroděj. „Ale naslouchej Žralokovi a Meere, řiď se podle jejich rad – a než se bezhlavě vyřítiš na někoho, jako je Lord Lítost nebo Stín, spoj se se mnou.“ Zvedne Šarmilu a projde oknem s ní v náručí. „Pojď za mnou, Bec.“

Bec se na nás zmateně dívá. Zběžně se usměju, abych jí dodal odvahy, ale nevšimne si toho. Meera k ní dojde a zeptá se jí, jestli je v pohodě. Ale odpověď už neuslyším, protože Dervish mě pevně obejmě.

„Nechci tě opustit,“ řekne. Je mi jasné, že přemáhá pláč. A taky mám knedlík až v krku.

„Musíš jít,“ povím mu. „Jestli tu zůstaneš, je po tobě.“

„Třeba by to tak bylo nejjednodušší,“ vzdychne si.

Stisknu mu žebra, až hekne. „Opovaž se to vzdávat,“ zavrčím.

„Máma a táta... a Gret a Bill-I... všichni by dali nevím co, aby na tom mohli být jako ty... být naživu. Je jedno, jaké máš bolesti nebo jak moc se lituješ. Být živý je lepší než umřít. Tečka.“

„Kdy jsi začal být takhle chápavý?“ zašklebí se Dervish.

„Někdy tou dobou, co z tebe se stala ubohá troska,“ vrátím mu to.

„Aha,“ zazubí se. „Díky za objasnění.“ Plácne mě po zádech a podívá se mi pevně do očí. „Dávej si pozor, Grubbsi. Jestli umřeš dřív než já, budu děsně zuřit.“

„Neboj se,“ zasměju se. „Já tě přežiju o desítky let. Ještě za padesát let od teďka ti budu tancovat na hrobě, uvidíš.“

Dervish se rozklepaně usměje, pak mě pustí a doklopýtá k oknu. Jednou rukou si mne hrud' a tak tak že se nerozbrečí. Hrozně nerad vidím, jak odchází. Radši bych byl, aby mohl zůstat, anebo abych já mohl jít s ním. Ale na tom, co chcete, houby záleží, když si vás vesmír vybral, abyste celý život bojovali s démony.

„Promiň, že jsme si nemohli víc popovídat,“ řeknu Bec a myslím to upřímně. Rád bych s ní poseděl, poslechl si celý její životní příběh, dozvěděl se, jak se vlastně žilo před šestnácti sty lety, jak se jí líbí dnešní svět – no a taky bych se jí rád zeptal,



jestli ty tance v podání Riverdance jsou opravdu staroirské nebo ne.

„Tak příště,“ usměje se.

„Jasně, zafuním, i když ani omylem nevěřím, že se ještě někdy sejdem. V téhle hře se jeden brzy naučí nebrat nic jako jisté. Je dost možné, že Bec nebo já, a možná i oba, zahyneme rukama nějakých démonů dávno před tím, než nás cesta vesmíry zase svede dohromady.

Napadne mě, že bych se měl taky rozloučit s Peckou, ale nevypadá to, že by o to měl zájem, a tak na něj jen mávnu. Polovičatě mi to oplatí a už se soustředí na Bec. To ona je teď jeho společnice. Já pro něj nic neznamenujím, když mu nestojím po boku, takže co by se se mnou zdržoval. Víím, jak to cítí, protože já mám stejný vztah k němu.

„Tak pojd,“ řeknu trochu nechápavě se tvářící Meeře. „Jdeme tu novinu oznámit Žralokovi. Co myslíš, bude mu vadit, že jsme ho bez jeho vědomí přihlásili na sebevražednou akci?“

„Nebude,“ vzdychne si Meera a jdeme přes střechu ke dveřím.

„Ten by se spíš urazil, že jsme ho s sebou nevzali, svalovec jeden pitomá.“



JDE SE NA TO

V přízemí je zmatek. Při boji na střeše shodila Juni Swanová dolů vrtulník. Doteď sem tam probleskují plameny, i když to nejhorší už uhasily celé čtyři hasiči, kteří byli v mžiku na místě. Střepy z rozbitých oken nemocnice lemují okolní ulice jako skleněné konfety. Všude leží mrtví a ranění, jsou přikrytí dekami, anebo se o ně starají zkrvavení a otřesení zdravotníci. Policajti se kolem hemží jako vzteklé vosy.

Žralokovi přesto nedá moc práce se z toho vykecat. Pár slov s velitelem akce a už nás doprovázejí kolem vrískajících štábů z médií až do míst, odkud si už můžeme jít, kam chceme. Učedníci mají známosti na některých dost vysokých místech.

Ale jedno po druhém. Jsme utahaní a potřebujeme spánek. Najdeme nejbližší hotel a vybereme si tři pokoje vedle sebe. Recepční se na nás kouká skrz prsty, skoro nás dovnitř ani nepustí, ale jen co Žralok vytasí platinovou kreditku a řekne, že zaplatí předem a že chce ty nejlepší pokoje, chlapík za pultem se změní jako mávnutím kouzelného proutku.

Rád bych se Žralokem a s Meerou probral poslední události, ale sotva dáme poslíčkovi tuzér a zavřeme dveře, oba jdou hned spát, takže nemám na vybranou a musím se zařídit stejně.

Pokoj mám veliký, ale rok jsem spal – i když ne často – pod rozlehlou oblohou světa démonů, a tak mi přesto připadá stísněný. Otevřu okno a vystrčím hlavu ven, nadechuju se čerstvého vzduchu a přehrávám si scény z nemocnice. Proč jsem se



sakra nabídl, že tady zůstanu? Mohl jsem teď být s Dervishem, mohli jsme si vyprávět, co jsme zažili, když jsme nebyli spolu, mohl jsem se o něj starat. Místo toho jsem slíbil, že najdu Prae Athimovou a zarazím to, co se nejspíš děje mezi pánem démonů a Beránky. Ale jak přesně to provedu, to je záhada. Vyhrkl jsem to bez přemýšlení, jako nějaký přehorlivý hrdina. Moc dlouho jsem byl s Beranabem!

Stáhnou se dovnitř a usoudím, že plánování může počkat. Zajdu si na záchod, pak se svléknu a vklouznu pod měkké příkrývky. Mám strach, že nedokážu usnout, že budu celou noc jen ležet. Ale za minutku mi víčka ztěžknou a chvílku nato jsem v limbu.

Snídaně do postele, to je božská věc. Cpu se jako vyhládlý divoch, házím do sebe klobásky, slaninu, vajíčka, žampiony. A tousty! Jak to, že pár lehce ohořelých kousků chleba, pomazaných trochou kravského mléka stlučeného na máslo, může chutnat tak lahodně?

Když do sebe cpu i šťávu ze zapečených fazolí, ozve se zaklepání na jedny spojovací dveře. „Dá-e!“ zahuhlám s plnou pusou. Meera vypadá ve slonovinově bílém pyžamu jako anděl. Vydrbala se, nechala si udělat manikúru a vůbec. Jeden by neřekl, že ještě před dvanácti hodinami byla po lokty v démoní krvi.

„Týjo!“ vybafnu, pustím toust a zatleskám.

Rozzáří se, protočí se dokola, pak si sedne ke mně na kraj postele a ten toust si vezme. „Můžu?“

„Samozřejmě,“ usmívám se, i když komukoli jinému, kdo by mi chtěl poslední kousek jídla brát, bych ukousnul ruku v lokti.

„Už jsem dlouho vzhůru,“ prohlásí.

„Tak jsi mě měla vzbudit.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.